

линия, като заеха едно пространство около $2\frac{1}{2}$ —3 версти по фронта, а въ резервъ — малочисленния обозъ, състоящъ отъ по нѣколко за всѣка дружина челоуѣка при товарнитѣ коне.

Съ тѣзи сили — приблизително 4500 души ний трѣбваше да се боримъ съ най добрата, закалената въ боеветѣ съ Черногорцитѣ, Сюлейманъ Пашова армия, която, въ добавѣкъ, ни прѣвѣсхождаше съ численността си въ нѣколко пѣти. Но опълченцитѣ не искаха и да знаятъ за численността на противника.

Тѣ жаждаха, часъ по скоро, да се срѣцнатъ съ нѣковния си мѣчителъ и отмѣстятъ за теглилата на своитѣ прадѣди, за своитѣ и за жертвитѣ, които сега се търкаляха въ района на неприятелското разположение.

Ний се завърнахме при дружината. Въ това врѣме единъ отъ ординарцитѣ на Генералъ Столѣтовъ съобщилъ, отъ името на този послѣдния, на дружинния командиръ за получванието отъ Генералъ Гурко извѣстие, че скоро щѣлъ да пристигне съ отряда си въ Стара-Загора, като се заповѣдаше да се държимъ на позицията до това пристигване. Нѣма съмнѣние, че това извѣстие направи на всички ни добро впечатление.

Офицеритѣ и опълченцитѣ пакъ запѣха своитѣ войнственни пѣсни, пакъ се огласи пространството съ грѣмовититѣ имъ гласове.

— „Бой, бой, юнаци винаги, дорѣ Турчина се побѣди“, цѣпяха въздуха опълченцитѣ, „бой за побѣда и свобода, послѣ почивка у дома“ . . .

Но въ това врѣме, татѣкъ, на югъ отъ града се зачуха пушечни гърмежи, които постепенно се усиливаха и обхващаха цѣлата линия на разположението ни.

Слѣдъ първитѣ неприятелски топовни гърмежи нашата конна и планинска батарея се силяха да отговарятъ на много-численната Турска дално-бойна артиллерия. Но съмнително бѣше да ли нанасяха на противника нѣкаква врѣда, тѣй като разстоянието до неприятелската артилерия не бѣше по малко отъ онова — при с. Джуранлий на 17 и 18 того. За туй, нашата слаба и незначителна артиллерия, безъ всѣкакво